

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/882/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112231879
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Chalupka
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1112231879.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Chalupku a členov senátu JUDr. Juraja Považana a JUDr. Janky Richterovej v právnej veci navrhovateľky: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom: Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom: Grösslingova 4, Bratislava proti odporkyni: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom: Župné nám. č. 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody 2.941,25 eur a nemajetkovej ujmy 588,25 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, č. k. 5C/18/2012-120, zo dňa 8. septembra 2014 a proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I, č. k. 5C/18/2012-153, zo dňa 5. decembra 2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, č. k. 5C/18/2012-120, zo dňa 8.9.2014, p o t v r d z u j e .
Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa, č. k. 5C/18/2012-153, zo dňa 5.12.2014, p o t v r d z u j e .
Odporkyni sa n e p r i z n á v a náhrada trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom, č. k. 5C/18/2012-120, zo dňa 8.9.2014 súd prvého stupňa návrh navrhovateľky na prerušenie konania zamietol. Zamietol tiež návrh navrhovateľky vo veci samej. Odporkyni nepriznal náhradu trov konania.

Súd prvého stupňa napadnutý rozsudok po právnej stránke odôvodnil podľa § 3 ods. 1, ods. 2, § 9 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 15 ods. 1, § 17 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci a vecne tým, že navrhovateľka sa návrhom na začatie konania podaným dňa 27.09.2012 voči odporkyni domáhala zaplatenia 2.941,25 eur titulom majetkovej škody a 588,25 eur titulom nemajetkovej ujmy vychádzajúcej z nesprávneho úradného postupu okresného súdu.

Svoj návrh odôvodnila tým, že ako oprávnený subjekt navrhla zvolenému súdному exekútorovi vykonať exekúciu pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX dlžníkom, H. E., sp. zn.: EX 8125/2012. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase, t.j. do 15 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Postup súdu mala za rozporný s § 44 ods. 8 Exekučného poriadku. Exekučný súd rozhodol o žiadosti o poverenie na vykonanie exekúcie až dňa 24.08.2012 a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia (konanie začalo dňa 14.05.2012), po uplynutí zákonom stanovenej doby. Titulom nesprávneho úradného postupu si tak uplatnila náhradu majetkovej škody vo výške 2.941,25 eur, predstavujúcej náhradu

istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím súdu vedenom proti dlžníkovi, zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere. Navrhovateľka tiež žiadala priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 588,25 eur, nakoľko samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru mala za nedostatočné zadosťučinenie, vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávnym úradným postupom totiž došlo k zmareniu očakávania navrhovateľky, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jej pohľadávky. Vďaka skorému rozhodnutiu v zákonnej lehote mohla včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti pohľadávky, pretože by vedela, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Namietala tiež neexistenciou účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu v spojení s nemožnosťou vrátenia strateného času, čo malo u navrhovateľky, resp. riadiacich orgánov spoločnosti, či jej majiteľov vyvolať pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, nedôvery v právo, zánik ďalších podnikateľských aktivít navrhovateľky, či zánik už vytvorených podnikateľských aktivít navrhovateľky a vznik hospodárskej straty na strane navrhovateľky. Odporkyňa vo vyjadrení k návrhu žiadala návrh v celom rozsahu zamietnuť. Namietala zmätočnosť podania navrhovateľky s následkom prenesenia celej dôkaznej povinnosti na súd. Nemala za jasný tiež titul vzniku nároku na náhradu škody a to s poukazom na rozsudok Súdneho dvora EÚ (Asturcom C-40/08), ktorý nevyučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní, ak je exekučným titulom, notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, ako tomu bolo v prejednávanej veci. Podľa § 44 ods. 2 a § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.06.2011 15- dňová lehota na vybavenie žiadosti o udelenie poverenia neplatí; samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty automaticky neznamená prietahy v konaní. Z okolností konania mala za zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských zmlúv a rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úpravu najmä vzhľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody nesprávnym úradným postupom je tiež nevyhnutné, aby zákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zruší alebo zmení. Zaujala názor, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu či Ústavný súd SR (§ 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.). Nakoľko navrhovateľka v konaní o predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody neposkytla súčinnosť, mala žalobu za predčasne podanú. Navrhovateľka pritom v konaní žiadnym spôsobom nepreukázala vznik či výšku škody. Poukázala na potrebu prihliadnutia na dobré mravy a na poškodenú osobu, v súvislosti s jej negatívnym vnímaním verejnosťou ako aj špecializovanými organizáciami na ochranu spotrebiteľov, z ktorého dôvodu konanie navrhovateľky mala za konanie v rozpore s dobrými mravmi. Náhrada škody jej mala vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite navrhovateľky.

Z pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 4Er/1554/2012 mal prvostupňový súd za preukázané, že navrhovateľka ako oprávnená podala dňa 14.05.2012 formou zápisnice spísanej pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým návrh na vykonanie exekúcie proti povinnej H. E. na vymoženie pohľadávky vyplývajúcej z exekučného titulu -rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu v Bratislave, č. k. SR 06133/11, ktorý vydal tento súd dňa 19.07.2011 a ktorý sa stal právoplatným dňa 22.08.2011 a vykonateľný dňa 25.08.2011.

Súdny exekútor žiadosťou doručenou Okresnému súdu Bratislava I dňa 19.07.2012 žiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pre vymoženie istiny v sume 979,91 Eur a príslušenstva pohľadávky v zmysle návrhu na exekúciu. Súdny exekútor zároveň oznámil exekučnému súdu skutočnosti na základe ktorých bolo potrebné rozhodnúť v zmysle nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.04.2011, II. ÚS 322/2010 o vylúčení súdneho exekútora z výkonu exekúcie pre pomer k oprávnenému, ktorý bol jeho bývalým zamestnávateľom.

Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 09.08.2012, sp. zn. 4Er/1554/2012-12 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol z dôvodu rozporu s dobrými mravmi, nakoľko zmenkový úrok predstavujúci výšku 91,25 % ročne posúdil ako neprimerane vysoký ako výkon práva navrhovateľa označil za šikanózný s likvidačným charakterom pre povinného.

Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 26.05.2013, č.k. 21CoE/829/2012-24 zrušil rozhodnutie prvostupňového súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dospel k záveru, že prvostupňový súd pochybil, keď zamietol návrh v celom rozsahu, teda aj v časti týkajúcej sa istiny, dospel však zhodne so záverom súdu prvého stupňa k záveru, že ustanovenie dohody o vyplnení zmenky obsiahnuté vo všeobecných

obchodných podmienkach nebankovej spoločnosti je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, od počiatku neplatnou.

Z obsahu pripojeného spisu ďalej vyplynulo, že exekučný súd uznesením zo dňa 07.07.2013, č.k. 4Er/1554/2012-29 exekučné konanie v časti o vymoženie dojednaného zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne z dlžnej sumy 1.054,91 eur od 27.05.2011 do zaplattenia zastavil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 20.09.2013. Dňa 19.11.2013 exekučný súd uznesením poveril súdneho exekútora, JUDr. Rudolfa Krutého vykonaním exekúcie na základe vykonateľného rozhodnutia navrhovateľa, pričom dňa 13.01.2014 podala povinná proti exekúcii námietky.

Súd prvého stupňa mal z vykonaného dokazovania za zrejmé, že navrhovateľka v konaní neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala jeden zo základných predpokladov zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Z obsahu pripojeného exekučného spisu, sp. zn. 4Er/1554/2014 mal zrejmé, že navrhovateľka neoznačila, či pravdivo neopísala žiadne relevantné dôkazy na preukázanie jej tvrdení podľa § 79 ods. 1 O. s. p.. Tvrdenie navrhovateľky o poskytnutí všetkých informácií či neoznámene spisovej značky exekučným súdom mal za nepravdivé, vzhľadom na sporový charakter konania za irelevantné. Z obsahu exekučného spisu mal zrejmé, že exekučný súd navrhovateľke opakovane doručoval písomnosti, ktorá na tieto opakovane reagovala, byť si vedomá spisovej značky dotknutej exekučnej veci. Navrhovateľka tak mala možnosť zadovážiť si všetky podklady na riadne opísanie rozhodujúcich skutočností, pričom jej tiež svedčalo právo nahliadnuť do súdneho spisu.

Z obsahu exekučného spisu mal súd prvého stupňa za zistené, že Okresný súd Bratislava I rozhodol o žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia doručenej dňa 19.07.2012 vydaním uznesenia o zamietnutí žiadosti dňa 09.08.2012, teda 20 dní od podania návrhu, čím bolo vyvrátené tvrdenie navrhovateľky, že k vydaniu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti exekučným súdom došlo až 24.08.2012, teda s omeškaním v rozsahu 102 dní. Navrhovateľka tak nesprávne a v rozpore s ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 01.06.2011 odvíjala výpočet lehoty na rozhodnutie o žiadosti od podania návrhu na výkon exekúcie u súdneho exekútora, keď v zmysle uvedeného ustanovenia exekučný súd písomne poverí súdneho exekútora vykonaním exekúcie do 15 dní od doručenia žiadosti o udelenie poverenia (doručená súdu 19.07.2012); uvedená lehota však v prípade, ak je exekučným titulom pre výkon exekúcie notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, tak ako tomu bolo v prejednávanej veci, neplatí.

Súd prvého stupňa tiež vychádzal z právneho názoru vychádzajúceho z § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého pre ustálenie nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v prieťahoch v konaní nemá v prejednanom prípade podklad či právny základ, nakoľko prieťahy v konaní neboli konštatované príslušným orgánom. V súvislosti s údajným nedodržaním zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia o žiadosti o udelenie súdneho exekútora uzavrel, že v konaní sa nepotvrdilo tvrdenie navrhovateľky o prekročení lehoty podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Návrh navrhovateľky tak ako nedôvodný zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.. V konaní úspešnej odporkyni náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si náhradu neuplatnila a v konaní jej žiadne trovy nevznikli.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podala odvolanie navrhovateľka. Žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie s poukazom na odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. a/, c/, d/ a f/ O. s. p.. Súdu prvého stupňa vyčítala prejednanie veci v neprítomnosti právneho zástupcu navrhovateľky, nakoľko vo veci neboli splnené podmienky podľa § 101 ods. 2 O. s. p., keď navrhovateľka riadne a včas požiadala z dôležitých dôvodov, ktorých existenciu preukázala priloženými listinnými dôkazmi, o zrušenie nariadeného pojednávania a vyslovila, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na predmetnom pojednávaní. Uvedeným spôsobom mal navrhovateľke odňať možnosť konať pred súdom.

Opätovne navrhovateľka poukázala na skutočnosť, že sudcu, ktorému bola vec pridelená náhodným výberom na prejednanie a rozhodnutie veci, je potrebné z konania vylúčiť. Len samotná skutočnosť, že krajský súd nevzhladol dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľky a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Podľa navrhovateľky je tomu tak aj preto, že rozhodnutie krajského súdu o námietke zaujatosti je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach (napr. uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17. 10. 2012, sp. zn. 11NcC/46/2012-24). Z uvedeného dôvodu navrhovateľka napadla aj vecnú správnosť výroku o zamietnutí návrhu navrhovateľky na prerušenie konania. Meritórne rozhodnutie veci vylúčeným sudcom pritom neprichádzalo v čase jeho vydania

do úvahy aj z dôvodu, že v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľky na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p..

V ďalšom navrhovateľka tvrdila, že vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácii, kedy bolo vo veci potrebné vykonať dokazovanie listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy navrhovateľka nemala možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporkyne, z ktorých súd vychádzal vo svojom rozhodnutí a ktoré zachytil v odôvodnení rozhodnutia. Konajúci súd mal navrhovateľke umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody a ak tak neurobil a vo veci s konečnou platnosťou meritórne rozhodol, porušil právo navrhovateľky na kontradiktórny súdny proces. Navyiac z odôvodnenia rozhodnutia nie je poznateľný pôvod listín, oboznámením ktorých bolo vykonané dokazovanie, t.j. či sa skutočne jednalo o listiny založené v exekučnom spise. Prvostupňový súd tiež ignoroval ust. § 153b O. s. p. a vo veci nerozhodol kontumačným rozsudkom, ktorého základom by bol navrhovateľkou tvrdený skutkový stav.

V časti nepriznanej náhrady majetkovej škody navrhovateľka označila napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné a arbitrárne, keď z odôvodnenia rozhodnutia vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda navrhovateľke nevznikla. Súdu vyčítala aj skutočnosť, že napriek jedinečnosti skutkového základu v tomto konaní, súd prvého stupňa odôvodnil svoje zamietavé rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje navrhovateľka a odporkyňa, avšak v ktorých boli rozdielne skutkové okolnosti. Pri dodržiavaní práva navrhovateľky na odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemožno ústavnoprávne akceptovať, že súd vytvára odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom.

Navrhovateľka nesúhlasila ani s tvrdením súdu prvého stupňa, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Dlžník však nemôže byť zaťažovaný plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli z iného právneho titulu než je výkon exekúcie pre nezaplatenie pohľadávky veriteľovi. Právym právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Nemôže byť teda ani tým, kto by znášal náklady spojené so správou pohľadávky, ktoré vznikli vykonaním nesprávneho úradného postupu.

Navrhovateľka na vykonanom pojednávaní chcela predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečila. Súd prvého stupňa však dokazovanie skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, navrhovateľku podľa § 120 ods. 4 O. s. p. nepoučil a neoznámil jej, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej. Namietol, že súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením s predloženým znaleckým posudkom č. 1/2014 o vzniknutej výške škody. Zo znaleckého posudku majú vyplývať konkrétne náklady vynaložené navrhovateľkou, vynaložené so správou a vedením pohľadávky. Mala tak za preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, a to vznik škody, existenciu nesprávneho úradného postupu a príčinnú súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou.

K návrhom uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy uviedla, že súd žiadnym spôsobom nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práv na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Za irelevantné označila úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľka zvolila, navyiac keď súdne rozhodnutia všeobecných súdov sú rovnocenné s rozhodnutiami rozhodcovských súdov, rovnako za irelevantné mala aj úvahy súdu o podstate a rozsahu podnikateľského rizika, ktoré nemožno pre existenciu čl. 2 ods. 2 Ústavy SR vzťahovať na možnosť vopred predpokladať porušovanie zákona štátnym orgánom a úvahy súdu o udržiavaní kontaktu súdneho exekútora, keď tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenie na vykonanie exekúcie od súdu.

Záverom odvolania namietala, že rozhodnutím o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súčasne s rozhodnutím vo veci malo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom.

Odporkyňa vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. V súvislosti s odvolacou námietkou odňatia možnosti navrhovateľke konať postupom súdu prvého stupňa uviedla, že sporové konanie je ovládané princípom dispozičným, ktorý predvída aktivitu účastníkov konania. Aj v prípade procesnej pasivity účastníkov konania je súd povinný uskutočniť konanie a rozhodnúť za splnenia podmienok podľa § 101 ods. 2 O. s. p., a teda vec prejednať na pojednávaní v neprítomnosti účastníka, ako tomu bolo v prejednávanej veci. Podanie návrhu na prerušenie konania podľa názoru odporkyne nie je vážnym dôvodom, pre ktorý by sa navrhovateľka či jej právny zástupca nemohli pojednávania zúčastniť. O podanom procesnom návrhu totiž môže súd rozhodnúť spolu s rozhodnutím vo veci samej. Navrhovateľke ako ani jej právnomu zástupcovi tak nič nebránilo v účasti na pojednávaní dňa 08.09.2014, nakoľko v podaní, ktorým žiadala o zrušenie termínu pojednávania neuviedla žiadne vážne dôvody brániace jej účasti na pojednávaní. Na predmetom pojednávaní pritom mala navrhovateľka možnosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam.

Z obsahu napadnutého rozhodnutia mala zrejmé, že dôvodom zamietnutia žaloby bola absencia nesprávneho úradného postupu či existencie nezákonného rozhodnutia v konaní, ku ktorému záveru súd prvého stupňa dospel na základe oboznámenia sa s exekučným spisom, ktorého oboznámenie navrhovateľka navrhla. Súd prvého stupňa tak rozhodol na základe skutočností tvrdených navrhovateľkou a skutkového stavu zisteného navrhovateľkou navrhnutým dokazovaním. Odporkyňa mala tiež za nedôvodnú námietku nestrannosti konajúceho sudcu, nakoľko o námietke zaujatosti konajúcej sudkyne rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením, č.k.: 3NcC/74/2012-15 zo dňa 19.10.2012 tak, že zákonnú sudkyňu z prejednávania a rozhodnutia nevylúčil. Nad rámec rozhodnutia o námietke zaujatosti konajúcej sudkyne odporkyňa zdôraznila závery uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1NcC/38/2012, z ktorého mala za zjavné, že vzhľadom na osobitné postavenie sudcu vo vzťahu k štátu i súdu, na ktorom vykonáva funkciu a rad právnych predpisov, nadväzujúcich na čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, majúcich zabezpečiť nezávislosť sudcov, i na povinnosť sudcu v každej veci zachovať vecný, profesionálny prístup, nadhľad a potrebnú dávku odstupu, samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, teda dôvod pre jeho vylúčenie.

Čo sa týka ďalších odvolacích dôvodov uvedených navrhovateľkou v odvolaní (nesprávne posúdenie veci súdom prvého stupňa tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, neúplné zistenie skutkového stavu či nesprávne právne posúdenie veci) odporkyňa uviedla, že navrhovateľka tieto odvolacie dôvody len vymenovala bez toho, aby špecifikovala, v čom vidí namietané pochybenie. Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku správne dospel k záveru, že nedošlo k nesprávnomu úradnému postupu, pričom tiež konštatoval nepreukázanie existencie škody ani nemajetkovej ujmy, vykonal všetky navrhnuté dôkazy, keď na pojednávaní dňa 16.07.2014 vykonal navrhnutý dôkaz a oboznámil exekučný spis Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 4Er/1554/2012. Správne pritom prvostupňový súd nerozhodol rozsudkom pre zmeškanie, nakoľko odporkyňa sa k žalobnému návrhu písomne vyjadrila. Vo vzťahu k námietkam navrhovateľky týkajúcim sa postupu súdu pri posudzovaní vzniku škody a nemajetkovej ujmy, vzhľadom na konštatované neunesenie dôkazného bremena navrhovateľkou zdôraznila len skutočnosť, a to vymoženie pohľadávky od dlžníka, ktorá má v konaní predstavovať uplatnenú majetkovú škodu.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O. s. p., v znení účinnom od 1. júna 2014, túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., keďže pre nariadenie pojednávania neboli dané zákonné podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 214 ods. 1 O. s. p. (nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, súd prvého stupňa nerozhodol bez nariadenia pojednávania, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 20. októbra 2015 podľa § 211 ods. 2, v spojení s § 156 ods. 3 O. s. p., pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci a ich právni zástupcovia upovedomení zákonným spôsobom.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa svoje rozhodnutie založil na správne a dostatočne zistenom skutkovom stave veci, ktorý po právnej stránke správne posúdil a svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil, aj náležite a presvedčivo odôvodnil (§ 157 ods. 2 O. s. p.). Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, podľa ktorého navrhovateľka v konaní nepreukázala splnenie všetkých zákonom kumulatívne stanovených podmienok pre založenie objektívnej zodpovednosti odporkyne za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom súdu v exekučnom konaní v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z., v znení účinnom v rozhodnom čase (existencia nesprávneho úradného postupu, vznik majetkovej škody, resp. nemajetkovej ujmy a kauzálny nexus medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom).

Z vykonaného dokazovania súdu prvého stupňa vyplynulo, že exekučný súd v konaní, sp. zn. 4Er/1554/2012 rozhodol o návrhu navrhovateľky ako oprávnenej na zmenu súdneho exekútora zo dňa 19.07.2012 včas, a to dňa 09.08.2012, pričom však podľa § 41 ods. 1, ods. 2 písm. c/ a d/, v spojení s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nebol viazaný 15- dňovou zákonnou lehotou na rozhodnutie o návrhu navrhovateľky.

Navrhovateľka tak v konaní relevantným spôsobom nepreukázala, že by jej v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom zo strany exekučného súdu vznikla skutočná škoda a nemajetková ujma. Súd prvého stupňa správne zhodnotil, že dôkazné bremeno preukázania výšky spôsobenej škody a príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom súdu zaťažuje navrhovateľku, ktorá nemôže výšku škody v tom- ktorom konaní odvodzovať od paušálne určených administratívnych výdavkov. Rovnako navrhovateľka nepreukázala ani dôvodnosť uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pre úspešnosť navrhovateľky v tejto časti návrhom uplatneného nároku nepostačuje len samotná okolnosť nedodržania zákonom stanovenej lehoty pre rozhodnutie súdu, ale ako uviedol súd prvého stupňa, navrhovateľku zaťažuje povinnosť preukázať dopad nesprávneho úradného postupu na navrhovateľku v rôznych oblastiach jej pôsobenia, a to predovšetkým na jej dobrú povesť. Navrhovateľka ani v tejto časti svoje všeobecné tvrdenia nepodložila relevantnými dôkazmi.

Vzhľadom k skutočnosti, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s vyššie uvedenými závermi súdu prvého stupňa a ich odôvodnením v napadnutom rozhodnutí, svoje rozhodnutie v súlade s § 219 ods. 2 O. s. p. obmedzil na konštatovanie ich správnosti.

Pre zdôraznenie správnosti postupu a záverov prijatých súdom prvého stupňa a v nadväznosti na odvolacie námietky navrhovateľky odvolací súd považuje za potrebné doplniť nasledovné:

Vo všeobecnosti možno žiadosť o odročenie pojednávania považovať za podloženú dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania vtedy, ak v nej účastník konania uvedie také skutočnosti, ktoré sú vzhľadom k svojej povahe spôsobilé jeho neúčast' na pojednávaní ospravedlniť, t. j. také, ktoré mu neumožňujú sa na pojednávaní zúčastniť, riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy, a súčasne sú vážne (dôležité, ospravedlniteľné), ako aj z hľadísk objektívnych i subjektívnych (viď rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/122/2010). V danej veci navrhovateľka svoju žiadosť o zrušenie termínu pojednávania nariadeného na 09.12.2013 súdu prvého stupňa, doručenú dňa 6.12.2013 (č.l. 57), a tiež pojednávania nariadeného na 05.02.2014, žiadosťou doručenou dňa 03.02.2014 (č.l. 84) odôvodnila porušením zásady nestrannosti konajúceho súdu a sudcu. Pojednávanie žiadala zrušiť a konanie prerušiť až do konečného ústavne konformného rozhodnutia Ústavného súdu SR v otázke porušenia práva navrhovateľky na prerokovanie veci pred nestranným súdom zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces garantovaného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Súd prvého stupňa správne vyhodnotil žiadosť navrhovateľky na odročenie pojednávania ako nedôvodnú, nakoľko rozhodnutím Ústavného súdu SR zo dňa 29. 05. 2013, I. ÚS 263/2013-10 odpadol dôvod, pre ktorý navrhovateľka žiadala pojednávanie odročiť. Obdobne tomu bolo tiež v prípade návrhu navrhovateľky na odročenie pojednávania nariadeného na 08.09.2014 (č.l. 105) Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že o námietke zaujatosti vznesenej navrhovateľkou v priebehu konania bolo podľa § 16 ods. 1 O. s. p. rozhodnuté nadriadeným súdom, a to uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19. októbra 2012, č.k. 3NcC/74/2012-15, ktorým nebola zákonná sudkyňa, JUDr. Katarína Škultétyová a ďalší vo výroku uznesenia uvedení sudcovia Okresného súdu Bratislava I s výnimkou sudkyne, JUDr. Jarmila Gulová, vylúčení z pojednávania a rozhodovania danej veci a otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca môže preskúmať len súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov a nie ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti navrhovateľa.

Rovnako neobstojí ani námietka porušenia práva na kontradiktórny súdny proces. Zo spisu je zrejmé, že právnenému zástupcovi navrhovateľky bolo dňa 4. novembra 2013 doručené vyjadrenie k žalobe odporkyne. Z obsahu spisu súdu prvého stupňa odvolací súd nemá zrejmé, že navrhovateľka označila dôkaz, znalecký posudok č. 1/2014, ktorý tak v konaní pred súdom prvého stupňa nebol vykonaný, z ktorého dôvodu odvolací súd na námietku jeho nevykonania podľa § 205a O. s. p. neprihliadol. V tejto súvislosti odvolací súd okrajovo poukazuje aj na skutočnosť, že manudukačná (poučovacia) povinnosť zo strany súdu sa v zmysle ust. § 5 ods. 2 O. s. p. nevzťahuje na účastníka v konaní zastúpeného

advokátom. Navrhovateľka, resp. jej právny zástupca si tak mala a musela byť vedomá následkov spojených so súdom neospravedlnenou neprítomnosťou na pojednávaní. Navrhovateľka bola preto riadne a s dostatočným predstihom informovaná o obrane odporkyne v spore a nič jej nebránilo zaujať k nej stanovisko. Bezodôvodnou neúčastou na pojednávaní, na ktoré bola navrhovateľka riadne a včas predvolaná, si sama navrhovateľka zmarila možnosť dôsledne uplatňovať svoje práva a chrániť svoje záujmy.

Rovnako nedôvodnou je aj námietka arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ktoré plne zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozsudku uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., a preto nemôže zakladať odvolací dôvod podľa § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p. (odňatie možnosti konať pred súdom). Odvolaciemu súdu sa javia byť bez akéhokoľvek racionálneho základu aj tvrdenia navrhovateľky v tom smere, že z odôvodnenia rozhodnutia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice o pojednávaní súdu prvého stupňa dňa 14.07.2014 je bez akýchkoľvek pochybností zjavné, že dokazovanie bolo súdom prvého stupňa vykonané oboznámením s listinnými dôkazmi tvoriacimi exekučný spis v exekučnej veci EX 8125/2012, ktorého oboznámenie požadovala samotná navrhovateľka. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

Záverom odvolací súd pripomína, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva síce povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak len potiaľ, pokiaľ majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, I. ÚS 352/6, II. ÚS 220/08, III. ÚS 12/07, IV. ÚS 163/08). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1, v spojení s § 151 ods. 1 a § 224 ods. 1 O. s. p. tak, že v odvolacom konaní úspešnej odporkyne náhradu trov konania nepriznal, nakoľko jej žiadne nevznikli.

Napadnutým uznesením, č.k: 5C/18/2012-153 zo dňa 05.12.2014 súd prvého stupňa navrhovateľke uložil povinnosť, aby v lehote 10 dní od právoplatnosti uznesenia zaplatila súdny poplatok za odvolanie vo výške 20,- eur, a to podľa Sadzobníka súdnych poplatkov č. 71/1992 Zb., položky 7a.

Proti uzneseniu okresného súdu podala navrhovateľka v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Žiadala, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil. Namietala predovšetkým, že napadnuté uznesenie neobsahuje podstatnú náležitosť tohto druhu rozhodnutia a tým je odôvodnenie. Ak aj bol súdny poplatok vyrubený podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, podľa uvedenej položky sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, a teda z uvedenej definície spoplatneného úkonu vyplýva, že uvedený poplatok sa vzťahuje len na podanie žaloby na náhradu škody. Spoplatneniu teda nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej ako sú odvolanie, dovolanie a pod., ako je tomu pri položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov. Poukázala na odôvodnenie pozmeňujúceho a doplňujúceho návrhu poslancov k vládne návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, keď konkrétne zdôrazňuje, že „v nadväznosti na zrušenie vecného oslobodenia pri žalobách na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, sa navrhuje zaviesť paušálny súdny poplatok pre tieto žaloby vo výške 20,- eur, čím sa jednak čiastočne zohľadňuje účel vládneho návrhu zákona a súčasne sa zlepšuje v porovnaní s vládne návrhom prístup k spravodlivosti v týchto veciach, nakoľko sa nebude vyberať poplatok podľa percentuálnej sadzby, ale práve ako paušálny poplatok, ktorý je podstatne nižší“. Vzhľadom aj na toto stanovisko má navrhovateľka za to, že súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdne poplatku. Poukázala aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/39/2007 s tým, že použitie analógie legis je v prípade vyrubenia súdneho poplatku vzhľadom na čl. 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vylúčené. Súd je pri rozhodovacej právomoci viazaný čl. 2 ods. 2 a teda platí, že môže konať iba na základe

ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý stanoví zákon. Odvolateľka navyše zdôraznila, s poukazom na ustanovenie § 18ca ZoSP, že za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012 a v danom prípade bola žaloba podaná pred 01.10.2012, konanie sa teda začalo pred účinnosťou zákona, ktorý vyššie uvedený súdny poplatok, resp. položku Sadzobníka súdnych poplatkov zaviedol.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie dôvodné.

Navrhovateľka v odôvodnení odvolania namietala predovšetkým nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia a uviedla, že pre absenciu dôvodov „skutkové a právne dôvody, ktoré viedli súd k jeho vydaniu, môže len hádať“. Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa ustanovenia § 167 ods. 2 O. s. p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že ustanovenie § 167 ods. 2 O. s. p. odkazuje na ustanovenia § 152 a nasl. O. s. p., z ktorých sa použijú iba tie náležitosti, ktoré sú primerané forme uznesenia, pokiaľ zákon nemá osobitné ustanovenie. Primeranosť vyplýva z účelu toho - ktorého konkrétneho uznesenia. V preskúmvanej veci je napadnutým rozhodnutím uznesenie, ktorým súd prvého stupňa uložil navrhovateľke povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku. Nie je možné súhlasiť s tvrdením navrhovateľky že napadnuté uznesenie neobsahuje odôvodnenie. Je potrebné vychádzať z obsahu a celého kontextu uznesenia - odôvodnenie rozhodnutia je obsiahnuté v texte uznesenia, pričom nie je vadou, že text nie je svojou formou rozčlenený tak, že odôvodnenie sa nachádza v samostatnej časti pod označením „Odôvodnenie“. Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa obsahuje odôvodnenie, ktoré je primerané účelu, pre ktorý bolo vydané - obsahom odôvodnenia je konštatovanie, že sa jedná o súdny poplatok za odvolanie voči rozsudku v konkrétnej veci vednej pod sp. zn.: 5C/18/2012 a je uvedená položka Sadzobníka súdnych poplatkov, podľa ktorej sa poplatok vyberá. Z obsahu napadnutého uznesenia preto navrhovateľke musí byť zrejmé, z akého dôvodu bolo napadnuté uznesenie vydané, sama navrhovateľka tento dôvod napokon vo svojom odvolaní identifikovala.

Odvolací súd preto považuje uznesenie za obsahovo dostatočne určité a preskúmateľné.

Ďalšou odvolacou námietkou navrhovateľky bola namietaná skutočnosť, že za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom nie je stanovená poplatková povinnosť, nakoľko spoplatnené je len samotné podanie žaloby. Podľa § 2 ods. 4 vety prvej zákona č. 71/1992 Zb. (Zákona o súdnych poplatkoch), v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie. Podľa ustanovenia § 5 ods. 1 písm. a/ zákona o súdnych poplatkoch poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ. Podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov účinného od 01.10.2012, t. j. v čase podania odvolania, zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa platí súdny poplatok vo výške 20,- eur. Podľa poznámky č. 3 k položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov poplatky podľa rovnakej sadzby sa platia i v odvolacom konaní vo veci samej.

Z vyššie uvedenej poznámky je zrejmé, že súdny poplatok sa vyrubuje nielen za samotnú žalobu o náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ale i za ďalšie úkony vrátane podaného odvolania. Ak aj navrhovateľka poukazuje na odôvodnenie pozmeňujúceho a doplňujúceho návrhu poslancov, je nutné uviesť, že uvedené odôvodnenie sa vzťahuje najmä na zdôvodnenie „paušálnosti“ súdneho poplatku pre tieto žaloby vo výške 20,- eur práve z dôvodu zlepšenia prístupu k spravodlivosti v týchto veciach,

teda, aby sa uvedený súdny poplatok nevyberal podľa percentuálnej sadzby v zmysle položky č. 1, ale práve ako poplatok paušálny. Z uvedeného nevyplýva, že sa súdny poplatok platí len za samotné podanie žaloby tak, ako na to poukazuje žalobca v odvolaní. Zo strany súdu prvého stupňa nedošlo k svojvoľnému rozširovaniu okruhu úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku, nakoľko aj v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 39/2007, na ktoré okrem iného, v odvolaní navrhovateľka poukazuje, ide o súdne konania, resp. poplatky, ktoré v Sadzobníku súdnych poplatkov uvedené nie sú. V konkrétnej veci však o takýto prípad nejde, nakoľko konanie o náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa v Sadzobníku súdnych poplatkov nachádza, a to práve v položke č. 7a. Argumentácia navrhovateľky v odvolaní preto nie je úplná a je zjavne účelová s cieľom dosiahnuť neplatenie súdneho poplatku za odvolanie.

Nesprávna je aj argumentácia odvolateľky, že odvolacie konanie v danej veci nezačalo až podaním odvolania zo strany navrhovateľky, vo vzťahu ku ktorému zaplatenie súdneho poplatku prináleží a žaloba vo veci samej bola podaná pred 01.10.2012, teda pred účinnosťou zákona č. 286/2012, ktorým sa mení a dopĺňa zákon NR SR č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8 Sžf/37/2010 zo dňa 04.08.2011 „tak, ako poplatková pohľadávka vzniká podaním návrhu a je zročná zároveň týmto okamihom, je aj poplatok z odvolania vo veci samej zročný okamihom, keď bolo toto odvolanie podané. Súd môže súdny poplatok vyrubiť a vymáhať až po vzniku poplatkovej povinnosti.“ Zákon o súdnych poplatkoch v § 17 ods. 2 ustanovuje, že poplatok za odvolanie a dovolanie podané po nadobudnutí účinnosti tohto zákona sa vyrubuje vo výške určenej týmto zákonom. Zákon č. 286/2012 Z. z. zaviedol do zákona o súdnych poplatkoch aj prechodné ustanovenie účinné od 01.10.2012, a to § 18ca, podľa ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30.09.2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30.09.2012 i keď sa stanú splatnými po 30.09.2012. Súd prvého stupňa sa spravoval pri vyrubení súdneho poplatku za konanie o odvolaní položkou sadzobníka súdnych poplatkov č. 7a (ako prílohy k Zákonu o súdnych poplatkoch) účinnou v čase vzniku poplatkovej povinnosti, teda podaním odvolania a dôvodne prihliadal na poznámku č. 3 k položke č. 1 Sadzobníka súdnych poplatkov, § 5 ods. 1 písm. a/ ako aj § 17 ods. 2 a § 18ca zákona o súdnych poplatkoch.

Odvolací súd poznamenáva, že totožný právny názor vyplýva aj z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 340/2014-8 zo dňa 19. júna 2014 v skutkovo a právne obdobnej veci. Ústavný súd v predmetnom náleze konštatuje, že krajské sudy sa v napadnutých uzneseniach zaoberali a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadali so všetkými odvolacími námietkami sťažovateľa (POHOTOVOSTĽ), ktorý namietal vznik poplatkovej povinnosti podľa položky 7a sadzobníka súdnych poplatkov v súdnom konaní za iný procesný úkon, ako len samotné podanie žaloby. Napadnuté uznesenia krajských súdov nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by boli založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení zákona o súdnych poplatkoch (položka 7a sadzobníka súdnych poplatkov). Vzhľadom na to ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutými uzneseniami a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namietala, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažností na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené.

Vzhľadom k vyššie uvedenému odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.